

Jane Austenová

Lady Susan

Watsonovi

Sandison

Přeložila Kateřina Hilská

LADY SUSAN
WATSONOVI
SANDITON

Jane Austenová

LADY SUSAN
WATSONOVI
SANDITON

slovart

Translation © Kateřina Hilská, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha, 2026
All rights reserved

LADY SUSAN

DOPIS PRVNÍ

Lady Susan Vernonová píše panu Vernonovi

Langford, prosinec

Drahý švagře,

musím si už přestat odpírat to potěšení a využít Vašeho laskavého pozvání, které jste učinil, když jsme se naposledy viděli, a strávit pár týdnů s Vámi v Churchillu. Pokud se tedy Vám i paní Vernonové hodí přijmout mě někdy teď, budu doufat, že se za pár dní uvidím se švagrovou, kterou jsem si tak dlouho přála poznat. Mí přívětiví přátelé zde láskyplně naléhají, abych si pobyt u nich ještě prodloužila, ale jsou natolik pohostinní a veselí, že tíhnou ke společnosti mnohem víc, než si to ve svém současném stavu a duševním rozpoložení mohu dovolit. Už se tedy nedočkavě těším na chvíli, kdy se ocitnu ve Vašem rozkošném ústraní. Rovněž se toužím seznámit s Vašimi rozmilými dětičkami, v jejichž srdcích bych si moc ráda zajistila své místo. Brzy budu muset najít v sobě veškerou sílu, protože budu nucena rozloučit se s dcerou. Dlouhá nemoc jejího drahého otce mi bránila v tom, abych jí věnovala pozornost, kterou mi diktovaly láska i povinnost, a mám více důvodů se obávat, že guvernantka, do jejíž péče jsem ji svěřila, svému úkolu nedostála se ctí. Rozhodla jsem se tudíž, že dceru umístím do jedné z nejlepších soukromých škol v Londýně, kde budu mít možnost ji ponechat, až pojedu k Vám. Jak vidíte, jsem rozhodnuta dokázat, že mi přijetí v Churchillu neodmítnete. Skutečně

by mě nesmírně trápilo, kdybych se dozvěděla, že není ve
Vaší moci mě přijmout.

Vaše vděčná a milující švagrová
Susan Vernonová

DOPIS DRUHÝ

Lady Susan píše paní Johnsonové

Langford

Mýlila ses, má milá Alicie, když sis myslela, že tady zůstanu až do konce zimy. Téměř mě rozesmutňuje, když musím říct, jak moc ses mýlila, protože jsem málokdy strávila tak příjemné tři měsíce jako ty, co právě uplynuly. Zrovna v tuto chvíli nic nejde hladce – ženské v rodině se proti mně spikly. Tys hned na začátku, když jsem přijela do Langfordu, předpovídala, co se stane, a Manwaring je tak výjimečně milý, že i já jsem měla trochu obavy. Vzpomínám si, jak jsem si cestou do jejich domu říkala: „Tenhle muž se mi líbí, dej Bůh, aby z toho nevzešla nějaká potíž!“ Ale byla jsem odhodlaná chovat se diskrétně, mít stále na mysli, že jsem ovdověla teprve před čtyřmi měsíci, a chovat se co možná nenápadně – a taky se mi to dařilo, drahoušku. Nepřijímala jsem pozornosti od nikoho kromě Manwaringa. Vyhýbala jsem se povrchnímu flirtování. Ze všech těch mnohých návštěvníků jsem si nevšímalá nikoho kromě sira Jamese Martina, jemuž jsem se trochu věnovala, ale jenom proto, abych ho odpoutala od slečny Manwaringové – kdyby ostatní znali mou motivaci, jen by mě za to ctili! Říkávají o mně, že jsem nevlídná matka, ale právě posvátná mateřská láska mě ponoukala, když šlo o prospěch mé dcery. A kdyby ta dcera nebyla tou nejhorší hlupinkou na světě, mohla jsem být za svou snahu poprávu odměněna. Sir James mě požádal o svolení k sňatku s Frederikou – jenže Frederica, která

se snad narodila jen proto, aby mě trápila, si vzala do hlavy takový odpor proti tomu svazku, že mi připadalo lepší prozatím ten nápad odložit stranou. Vícekrát jsem litovala, že jsem si ho nevzala sama, a kdyby nebyl tak odporný slaboch, určitě bych to udělala, ale musím přiznat, že v tomto směru jsem poněkud romantičtější a pouhý majetek mě neuspokojí. Výsledek toho všeho je dost mrzutý: sir James odjel, Maria zuří a paní Manwaringová nesnesitelně žárlí. Až taková žárlivost a taková zlost vůči mně ji posedla, že bych se ani nedivila, kdyby se v té zuřivosti obrátila na svého poručníka, tedy kdyby našla odvahu ho oslovit – ale tady Tvůj muž zůstává na mé straně a snad nejlaskavější a nejvládnější čin jeho života spočíval v tom, že ji kvůli jejímu sňatku jednou provždy odvrhl. Žádám Tě tedy důrazně, abys jeho hněv dále rozněcovala. Teď je tu poněkud smutno – všechno rázem úplně naruby. Celá rodina se rozkmotřila a Manwaring si už skoro netroufá mě ani oslovit. Je načase, abych odtud zmizela, proto jsem se rozhodla, že odjedu, a doufám, že ještě někdy v tomto týdnu s Tebou strávím příjemný den ve městě. Jsem-li u pana Johnsona stále v nemilosti, musíš navštívit Ty mě ve Wigmore Street 10 – ale doufám, že na to nedojde, protože pan Johnson, ať už má jakékoli chyby, je muž, kterého vždycky nazývali „úctyhodným“, a o mně se ví, že jsem důvěrná přítelkyně jeho manželky, takže pokud by mě takto opominul, vypadalo by to podivně. Vezmu to přes Londýn, až pojedu do toho nesnesitelného místa, tedy na vesnici – směřuju totiž do Churchillu. Promiň mi to, drahá přítelkyně, jinak nemůžu. Pokud by se mi v Anglii nabídlo jakékoli jiné místo, radši bych tam. Charlese Vernona nesnáším a jeho ženy se bojím. Nicméně budu muset zůstat v Churchillu, dokud se mi nenaskytne něco lepšího. Dcera mě doprovodí do města, tam ji ve Wigmore Street ponechám v péči slečny Summersové, dokud nepobere trochu rozumu. Může tam navázat dobré styky, protože dívky jsou z těch nejlepších rodin. Stojí to hromadu peněz, mnohem víc, než kolik si můžu dovolit.

Tak sbohem. Pošlu Ti vzkaz, jakmile dorazím do města.
Tvá S. Vernonová

DOPIS TŘETÍ

Paní Vernonová píše lady De Courcyové

Churchill

Drahá matko,

bohužel Vám musím oznámit, že nebude v našich silách dodržet slib, že strávíme Vánoce s Vámi. Toto štěstí nám překazila okolnost, která nám to patrně nijak nevynahradí. Lady Susan v dopise svému švagrovi oznámila úmysl navštívit nás téměř vzápětí – a jelikož jde patrně jen o to, že se jí to hodí, nelze odhadnout, jak dlouho se zdrží. Rozhodně jsem nebyla na něco takového připravena, ani si nyní nedovedu vysvětlit, co k tomu lady vede. Langford se totiž jevil jako místo pro ni přímo dělané ve všech ohledech, jak elegantním a nákladným životním stylem, tak její obzvláštní náklonností k paní Manwaringové. Proto jsem zdaleka neočekávala tu poctu, že by se tak brzy objevila u nás, i když z toho, jaké přátelství nám od úmrtí svého manžela stále více projevovala, jsem si odvodila, že ji někdy v budoucnu budeme muset přijmout. Řekla bych, že manžel byl vůči ní až příliš laskavý, když pobýval ve Staffordshiru.* Její chování vůči němu, nehledě na její povahu obecně, bylo od prvních jednání o našem sňatku tak neomluvitelně prohnané a nepřívětivé, že nikdo méně milý či mírný, než je on sám, by od toho všeho nemohl jen tak odhlédnout. Navíc třebaže je vdovou po jeho bratrovi a ocitla se ve finanční tísní, bylo sice správné poskytnout jí peněžitou pomoc, ale nemůžu si nepomyslet, že jeho naléhání, aby nás navštívila v Churchillu, bylo naprosto

* Staffordshire, hrabství na severozápadě Anglie.

nadbytečné. Jelikož on je připraven vždycky si o každém myslet jen to nejlepší, to, jak předváděla zármutek a vyjadřovala lítost a všelijak mluvila o opatrnosti, stačilo obměkčit jeho srdce a naprosto uvěřil její upřímnosti. Pokud jde o mě, já zatím přesvědčená nejsem, a jakkoli teď její dopis vyzněl věrohodně, zatím nevím a nebudu vědět, dokud lépe neporozumím, proč k nám vlastně jede. Asi si tudíž domyslíte, madam, s jakými pocity očekávám její příjezd. Dostane příležitost uplatnit veškerou tu svou uhrančivost, kterou proslula, aby si získala můj díl úcty. Rozhodně se pokusím bránit se jejímu vlivu, pokud nebude doprovázený něčím podstatnějším. Podle svých slov dychtí se se mnou seznámit a velice vřele mluví o mých dětech, ale nejsem tak slabomyslná, abych čekala, že žena, která nevěnovala pozornost ani laskavost vlastnímu dítěti, by si zamilovala některé z těch mých. Slečna Vernonová má nastoupit do nějaké školy ve městě, než její matka přijede k nám, za což jsem ráda, jak kvůli ní samé, tak kvůli sobě. Musí to být pro ni spíš výhoda, že nebude s matkou, navíc šestnáctiletá dívka, které se dostalo tak mizerné výchovy, by nemohla být přímo žádoucí společnící zde. Víím, že Reginald už si dlouho přeje poznat tu okouzující lady Susan, a můžeme se zřejmě spolehnout, že se k nám tudíž brzy připojí. Jsem moc ráda, že otci se daří dobře.

Se srdečným pozdravem atd.

Cath. Vernonová

DOPIS ČTVRTÝ

Pan De Courcy píše paní Vernonové

Parklands

Milá sestro,

blahopřeji Tobě i panu Vernonovi k tomu, že už brzy přijmete u Vás doma tu nejdokonalejší koketu v Anglii.

Jakožto člověka, o kterém se ví, že moc rád flirtuje, mě vždycky nabádali, abych si jí považoval. Nicméně nedávno se mému sluchu donesly nějaké podrobnosti ohledně jejího chování v Langfordu, které dokazují, že se neomezuje na poctivý flirt, jaký uspokojuje většinu lidí, ale směřuje ke skvělejšímu výsledku, kdy potrápí celou rodinu. Svým chováním vůči panu Manwaringovi vzbudila žárlivost jeho ženy a způsobila jí utrpení, navíc pozornostmi, které věnovala mladíkovi dříve oddanému sestře pana Manwaringa, připravila milou dívku o nápadníka. To vše jsem se dozvěděl od jakéhosi pana Smithe, který nyní pobývá zde v okolí (večeřel jsem s ním u Hursta a Wilforda) – právě se vrátil z Langfordu, kde strávil v domě s dotyčnou lady čtrnáct dní, a má tudíž k těmto poznatkům dobré předpoklady.

Tomu říkám žena! Toužím se s ní poznat a rozhodně přijmu Vaše laskavé pozvání, abych si sám udělal nějakou představu o těch okouzlujících schopnostech, které dokážou tolik – tedy současně a v témže domě si získat náklonnost dvou mužů, z nichž ani jeden nebyl tou dobou volný – a to vše, aniž by byla přímo mladá. Jsem rád, že slečna Vernonová nedoprovodí matku do Churchillu, protože nemá ani vhodné způsoby, a podle vyjádření pana Smithe je nedovtipná a zároveň pyšná. Kde dojde ke spojení pýchy a hlouposti, tam už se nedá ani nic předstírat, a slečna Vernonová může čekat pouze neúprosné opovržení. Nicméně z toho, co jsem si zatím dal dohromady, má v sobě lady Susan podmanivou záludnost, kterou je radost zažít a rozpoznat. Už brzy budu u Vás,

s láskou bratr R. De Courcy

DOPIS PÁTÝ

Lady Susan píše paní Johnsonové

Churchill

Milá Alicie,

Tvůj vzkaz jsem dostala těsně předtím, než jsem odjela z města, a mám radost, že pan Johnson neměl předchozího večera o Tvém záměru ani tušení. Je nepochybně lepší mu to úplně zatajit – když chce být neúprosný, je nutno ho obelstít. V pořádku jsem dorazila sem a na přijetí od pana Vernona si nemohu stěžovat – nicméně přiznávám, že s chováním jeho paní podobně spokojená nejsem. Má dokonalé způsoby, to ano, a působí jako žena, která jde s módou, ale to, jak se chová, mi nevnuká představu, že je mi nakloněna. Chtěla jsem, aby byla nadšená, že mě vidí – byla jsem v tu chvíli tak milá, jak jen to dokážu –, ale vše marné, nemá mě ráda. Pravda, když uvážíme, že jsem se dost snažila, aby se s ní můj švagr neoženil, ten nedostatek srdečnosti asi nepřekvapí. Nicméně prozrazuje úzkoprsého a pomstychtivého ducha, když jí vadí záměr, který mě k takovému jednání vedl před šesti lety, a nakonec stejně neuspěl. Někdy bych skoro chtěla litovat, že jsem nenechala Charlese, aby koupil vernonské sídlo, když jsme byli nuceni ho prodat. Jenže to byla úmorná záležitost, zvláště proto, že prodej probíhal právě v době, kdy se ženil – a všichni by měli uznávat útlocit, kvůli němuž jsem nedokázala přenést přes srdce, že by se úctyhodnost mého manžela měla umenšit, pokud by rodinný majetek získal jeho mladší bratr. Kdyby se to tehdy dalo zařídit tak, že by nebylo nutné dům opustit a my bychom tam mohli žít s Charlesem coby svobodným mužem, rozhodně bych nepřemlouvala manžela, aby to prodal někomu jinému. Ale Charles se tehdy už chystal oženit se slečnou De Courcyovou, a svým krokem mi pak dal za pravdu. Děti mají jako smetí a jaký užitek bych já pak měla z toho, kdyby sídlo

koupil on? To, že jsem tomu zabránila, možná zapůsobilo na jeho ženu nepříznivě – ale když má někdo sklon nemít někoho v lásce, důvod si vždycky najde. A pokud jde o peníze, jemu to nezabránilo, aby mi byl užitečný. Skutečně si ho vážím, lze na něj tak snadno zapůsobit!

Dům je pěkný, nábytek moderní a ze všeho je cítit dostatek a eleganci. Charles je velice bohatý, tím jsem si jistá. Když si muž zajistí dostatečné postavení v nějaké bance, pak se může topit v penězích. Jenže oni ani nevědí, co s nimi, sotva se s někým stýkají a do Londýna jezdí jen kvůli obchodním záležitostem. Budeme se tady nesmírně nudit. Míním si získat přízeň švagrové skrze ty děti. Už vím, jak se které jmenuje, a hodlám se citově upnout především na mladého Frederika, kterého si беру na klín a vzdychám nad ním kvůli jeho drahému strýci.

Chudák Manwaring! – Ani Ti nedokážu vyjevit, jak moc se mi po něm stýská – jak mi vůbec nejde z mysli. Když jsem sem dorazila, čekal mě tu bezútěšný dopis od něj, kde si jenom stěžoval na manželku a sestru a naříkal nad svým krutým osudem. Před Vernonovými jsem předstírala, že psaní bylo od jeho ženy, a až budu psát jemu, musí to jít přes Tebe.

Tvoje S. V.

DOPIS ŠESTÝ

Paní Vernonová píše panu De Courcymu

Churchill

Milý Reginalde,

tak už jsem to nebezpečné stvoření viděla a musím Ti podat popis, i když doufám, že brzy budeš mít možnost posoudit si ji sám. Je skutečně úžasně hezká. Byť bys třeba chtěl zpochybňovat, co může být přitažlivého na dámě, která má mládí za sebou, sama musím říct, že jsem snad

ještě neviděla tak půvabnou ženu, jako je lady Susan. Má jemně světlé vlasy, krásné šedé oči a tmavé řasy. Podle vzhledu bys jí nehádal víc než pětadvacet, i když ve skutečnosti musí mít aspoň o deset víc. Já jsem rozhodně nebyla nakloněná tomu nějak ji obdivovat, třebaže jsem o její kráse slyšela už dřív, ale nutně musím uznat, že se v ní v nezvyklé jednotě snoubí tělesná souměrnost, brilantnost a půvab. Oslovila mě s takovou jemností, upřímností, a dokonce vřelostí, že kdybych nevěděla, jak mě odjakživa nesnášela, protože jsem se vdala za jejího švagra, a že jsme se vlastně dosud nesetkaly, byla bych ji vnímala jako blízkou přítelkyni. Řekla bych, že člověk má sklon spojovat si s koketerií sebejisté vystupování a očekávat, že nestoudná mysl se projeví neomaleným jednáním. Přinejmenším já jsem byla u lady Susan připravena na nezdrožilou dávku sebejistoty, jenže ona svým vzezřením působila naprosto mile a mluvou i chováním podmanivě mírně. Je mi to líto, protože co jiného to může být než klam? Naneštěstí ji znám až moc dobře. Je chytrá a příjemná, natolik se vyzná ve světě, že může mluvit o čemkoli, a taky se umí velmi dobře a výstižně vyjadřovat, což podle mého často bývá, když se z černé dělá bílá. Málem už mě přesvědčila, jak vroucně miluje svou dceru, i když jsem si dlouho jista pravým opakem. Mluví o ní tak něžně a dychtivě, tak trpce naříká nad tím, jak se zanedbalo její vzdělání – což však vysvětluje jako naprostou nevyhnutelnost –, že abych skutečně neuvěřila tomu, co tvrdí, musím si vybavit, kolik jarních období po sobě ta dáma strávila ve městě, zatímco dcera byla ponechána v péči služebnictva nebo guvernantky jen o něco lepší.

Pokud má její chování tak obrovský vliv na mé nepřístupné srdce, dovedeš si pak představit, jak asi cloumá s velkomyslnou povahou mého manžela. Přála bych si uvěřit tak snadno jako on, že z Langfordu odjela do Churchillu z vlastní vůle. Pokud by tam nestrávila tři měsíce, než přišla na to, že způsob života jejích přátel nevyhovuje

jejímu stavu či pocitům, byla bych uvěřila, že by jí rozrušení ze ztráty takového manžela, jako byl pan Vernon – k němuž se rozhodně nechovala vždycky bezchybně –, na čas vnuklo přání pobývat někde v ústraní. Ale nemůžu odhlédnout od délky jejího pobytu u Manwaringových – a když si srovnám, jak odlišný způsob života vedla u nich, s tím, čemu se musí podrobit teď, umím si spočítat, že právě přání spravit si reputaci tím, že se třeba pozdě, ale přece vydá tou správnou cestou, stálo za odjezdem od rodiny, kde se ve skutečnosti musela cítit nesmírně šťastná. Podání Tvého přítele pana Smithe ale nemůže být tak docela pravdivé, protože si pravidelně dopisuje s paní Manwaringovou. Každopádně musí být přinejmenším přehnané, sotva je přece možné, aby tak vážně oklamala dva muže najednou.

Tvá atd. Cath. Vernonová

DOPIS SEDMÝ

Lady Susan píše paní Johnsonové

Churchill

Milá Alicie,

jsi moc hodná, že se trochu staráš o Frederiku, jsem Ti za tento projev přátelství vděčná. Jelikož ale o opravdovosti Tvého přátelství vůbec nepochybuji, ani zdaleka po Tobě takovou oběť nežádám. Je to hloupá holka, nemá čím se pochlubit. V žádném případě bych tedy nechtěla, abys ztrácela drahocenný čas tím, že ji zveš do Edward Street – už proto ne, že každá taková návštěva ubere tolik hodin z důležité záležitosti vzdělávání, jemuž se podle mého přání rozhodně má věnovat pozornost, dokud je u slečny Summersové. Ráda bych, aby dovedla hrát a zpívat s jistým citem a zároveň sebevědomím, jelikož po mně zdědila ruce i slušný hlas. Mě v dětství natolik

rozmazlovali, že jsem se nikdy nemusela ničemu učit, a v důsledku toho mi chybí dovednosti, které se dnes považují za nutný doplněk hezkého zjevu. Ne že bych snad hájila převažující módu, že dívka musí dokonale zvládnout všechny jazyky, umění i přírodovědné předměty. Tomu říkám ztráta času – když žena zvládne francouzštinu, italštinu, němčinu, hraní na hudební nástroje, zpěv, kreslení atd., lidé jí samozřejmě tleskají, ale ctitele tím nezíská. Nakonec nejdůležitější je půvab a způsoby. Není tedy mým úmyslem, aby Frederičiny dovednosti přesáhly povrchní úroveň, a lichotím si v tom, že nezůstane ve škole tak dlouho, aby získala hluboké znalosti. Doufám, že ji do roka provdám za sira Jamese. Víš, na čem stavím svou naději, a je to rozhodně dobrý základ, protože pro dívku Frederičina věku musí být škola dost ponižující záležitostí. A mimochodem, právě proto bys ji raději neměla dál zvát, jelikož já si přeji, aby jí její postavení začalo připadat nesnesitelné. Sirem Jamesem jsem si naprosto jistá a dokázala bych ho několika řádky přimět, aby svou žádost zopakoval. Mezitím Tě s dovolením pověřím tím, abys mu bránila vytvořit si nějaký jiný vztah, až přijede do města. Občas ho pozvi k sobě domů a povídej mu o Frederice, aby na ni nezapomněl.

Zkrátka řečeno, nesmírně doporučuji své vlastní chování v této záležitosti, a považuji to za velice šťastný příklad obezřetnosti a lásky. Některé matky by nedaly jinak, než aby dcera tak dobrou nabídku přijala hned v samém začátku námluv, ale já bych si sama před sebou nemohla zodpovědět, kdybych Frederiku nutila do manželství, kterému by se její srdce vzpouzelo. Místo abych se chopila tak drsného způsobu, snažím se prostě dosáhnout, aby to byla její vlastní volba, až už nebude vědět kudy kam, a nakonec ho přijala. Ale dost už bylo řečeno o té otravné holce.

Možná Tě udivuje, čím se zde vůbec dokážu zaměstnat – první týden tu byla opravdu nesnesitelná nuda. Teď

se to však začíná zlepšovat: naše skupinka se rozrostla o bratra mé švagrové, pohledného mladíka, ve kterém tuším pro sebe nějakou zábavu. Má v sobě cosi, co mě dost zajímá, jakousi prostořekost a důvěrnost, které ho hodlám odnaučit. Je živý a působí chytře, a až mu vnuknu větší úctu ke mně, než v něm svými laskavými pokyny vzbuzuje jeho sestra, může se to vyvinout v docela příjemný flirt. Podmanit si přídrzlého ducha, přimět člověka připraveného mě nesnášet, aby uznal mou nadřazenost, to skýtá ohromné potěšení. Už teď se mi podařilo vyvést ho z míry svým chladným odstupem a pokusím se ponížit pýchu těchhle namyšlených De Courcyových ještě víc, abych dokázala paní Vernonové, že své sesterské varování vynaložila zbytečně, a abych naopak přesvědčila Reginalda, že mě skandálně pomluvila. Tento plán mi přinejmenším poslouží jako kratochvíle a zabrání tomu, abych tak hořce pociťovala to strašné odloučení od Tebe a všech, které mám ráda. Sbohem.

Tvá S. Vernonová

DOPIS OSMÝ

Paní Vernonová píše lady De Courcyové

Churchill

Drahá matko,

Reginalda hned tak zpátky nečekejte. Přeje si, abych Vám sdělila, že současné příjemné počasí ho přimělo přijmout výzvu pana Vernona, aby si pobyt v Sussexu* prodloužil a společně si užili lovu. Má v úmyslu poslat si okamžitě pro koně, a těžko říct, kdy ho zase uvidíte v Kentu**. Nebudu před Vámi, milá máti, skrývat své pocity z této

* Sussex, hrabství na jihovýchodním pobřeží Anglie.

** Kent, hrabství na jihovýchodě Anglie, na východě sousedící se Sussexem.

změny, i když si myslím, že byste to raději neměla říkat otci, jehož až přehnaná starost o Reginalda by vzbudila u něj obavy, které by mohly vážně ovlivnit jeho zdraví a duševní rozpoložení. Lady Susan se skutečně podařilo během čtrnácti dnů vzbudit u mého bratra oblibu. Zkrátka jsem přesvědčená, že jeho přání pobýt zde déle, než bylo původně stanoveno, vzešlo stejně tak z jeho okouzlení její osobou jako z touhy zalovit si s panem Vernonem, a já pochopitelně nemám z délky jeho pobytu tady takové potěšení, jaké by mi jinak bratrova společnost dopřávala. Vlastně mě dráždí prohnání této bezzásadové ženy. Jaký mocnější důkaz jejích nebezpečných schopností lze najít než právě proměnu uvažování Reginalda, který když přijel, byl zaměřený proti ní? Ve svém posledním dopise mi dokonce osvětlil některé podrobnosti jejího chování v Langfordu, jak se je dozvěděl od jednoho pána, který ji zná velice dobře, a pokud jsou pravdivé, musejí vzbuzovat přímo odpor. Jsem si jistá, že měl o ní tak nízké mínění, jak jen lze o anglické ženě mít. Po jeho příjezdu k nám bylo zjevné, že podle něho nemá nárok na jemné zacházení či úctu, a pociťoval, že by ji potěšily pozornosti jakéhokoli muže, který by s ní chtěl flirtovat.

Příznávám, že ona se záměrně chovala tak, aby takovou představu naprosto vyvrátila. Nevšimla jsem si u ní žádné marnivosti, předstírání či frivolnosti – a je navíc tak přitažlivá, že bych se ani nedivila, kdyby se pro ni nadchl, tedy pokud by neměl povědomí o tom, jak se chovala, než ji poznal osobně. To, že je z ní celý pryč, čímž jsem si jistá, mě skutečně udivuje. Už od počátku ji velice obdivoval, ale ne víc, než bylo přirozené, a vlastně mě ani nepřekvapilo, že žasne nad jemností a vybraností jejího chování. Kdykoli však o ní mluvil v poslední době, byla to přímo neslýchaná chvála. Včera dokonce prohlásil, že by ho ani neudivilo, kdyby taková krása a schopnosti zapůsobily na mužské srdce. Když jsem na to zalitovala, že má tak špatnou povahu, poznamenal, že ať má jakékoli chyby,

jejich původ je třeba vidět v jejím zanedbaném vzdělání a časném sňatku, a že je to úžasná žena.

Tenhle sklon omlouvat její chování, nebo je v obdivném zápalu prostě přehlížet, mě zlobí, a kdybych nevěděla, že Reginald je v Churchillu až příliš doma, aby potřeboval výzvu k prodloužení pobytu, litovala bych, že to pan Vernon udělal.

Úmysly lady Susan samozřejmě směřují k naprosté koketerii nebo je vede touha po všeobecném obdivu. Ani na chvíli si nedovedu představit, že pomýšlí na něco vážnějšího, ale přímo mě děsí, když vidím jinak rozumného Reginalda, že se vůbec nechá od ní ošálit.

S pozdravem atd. Cath. Vernonová

DOPIS DEVÁTÝ

Paní Johnsonová píše lady Susan

Edward Street

Nejdražší přítelkyně,

blahopřeji Ti k příjezdu pana De Courcyho a radím Ti, aby sis ho zcela určitě vzala. Jak víme, panství jeho otce je značné a podle mého názoru připadne určenému dědici za jakýchkoli okolností. Sir Reginald dost churaví a patrně Vám už nebude stát v cestě dlouho. Pokud vím, o mladíkovi se mluví moc dobře, a i když Tebe si, nejdražší Susan, doopravdy nezaslouží nikdo, pan De Courcy by za to možná stál. Manwaring bude samosebou vyvádět, ale toho můžeš snadno uklidnit. Navíc ani nejzásadovější ohled na čest by po Tobě nemohl chtít, abys čekala, až ten bude volný. Viděla jsem sira Jamese, přijel do města na pár dní minulý týden a několikrát se zastavil v Edward Street. Mluvila jsem s ním o Tobě a Tvé dceři a ani zdaleka na Vás nezapomněl, jsem si jistá, že by si s radostí jednu z Vás vzal. Hýčkala jsem v něm naději, že Frederica

povolí, a hodně jsem mu vykládala o tom, v čem všem se vylepšila. Vyhubovala jsem mu, že si namlouval Mariu Manwaringovou. Bránil se, že to byl pouhý žert, a oba jsme se srdečně zasmáli tomu, jak ji zklamal. Zkrátka jsme si moc hezky popovídali. Ten snad rozum nikdy nepobere.

Tvá Alicia

DOPIS DESÁTÝ

Lady Susan Vernonová píše paní Johnsonové

Churchill

Moc Ti děkuji, drahá přítelkyně, za radu ohledně pana De Courcyho, o níž vím, že se řídila plným přesvědčením o její výhodnosti, ovšem nejsem tak docela rozhodnuta ji uposlechnout. Nemůžu se snadno rozhodnout o něčem tak důležitém, jako je manželství, zvláště proto, že v současné chvíli nemám nouzi o peníze, a je možné, že bych až do smrti onoho starého pána měla z toho svazku jen malý užitek. Pravda, ve své domýšlivosti věřím, že stačí natáhnout ruku. Už jsem mu dala pocítit svou moc a teď se mohu radovat z vítězství nad někým, kdo byl nachystaný mě nesnášet a předpokládat vůči všemu, co jsem dosud učinila. Doufám, že i jeho sestra se přesvědčila, jak málo svede něčí nelaskavé zhodnocení jiného člověka, když se střetne s bezprostředním působením intelektu a chování. Zřetelně vidím, že je celá nesyť z pokroku, kterého jsem už dosáhla, pokud jde o dobré mínění jejího bratra o mně, a došla jsem k závěru, že se bude všemožně snažit jednat proti mně. Když už se mi v něm ale podařilo vzbudit pochybnosti o správnosti jejího názoru na mě, myslím, že se jí mohu postavit.

Bavilo mě ho pozorovat, jak se postupně se mnou sbližuje, zejména pak sledovat, jak se proměnilo jeho

chování poté, co jsem s klidnou důstojností potlačila troufalost, se kterou se zpočátku choval ke mně až příliš důvěrně. Svě vystupování jsem si náležitě hlídala od samého začátku, snad nikdy v životě jsem se nechovala míň jako koketa, přestože touha ovládnout ho nebyla snad nikdy odhodlanější. Naprosto jsem si ho podrobila citlivostí a vážným hovorem a patrně si mohu dovolit prohlásit, že jsem ho aspoň napůl přinutila k lásce, aniž bych se uchýlila třeba jen k nejobyčejnějšímu flirtu. Jedině paní Vernonové by vědomí, že si zaslouží všemožnou odplatu, kterou bych ji mohla postihnout za její zlovolné jednání, mohlo umožnit prohlédnout, že za chováním tak jemným a nepředstíraným se skrývá postranní úmysl. Nicméně ať si myslí, co chce, a jedná podle svého. Nikdy jsem nezažila, že by rada sestry dokázala zabránit mladíkovi, aby se zamiloval, pokud se tak rozhodne. Nyní dospíváme k jakémusi stavu blízkosti, která se patrně brzy promění v platonické přátelství. Můžu Tě ubezpečit, že na mé straně to nikdy nebude víc, protože i kdybych nebyla už tak důvěrně, jak jen lze být, spjatá s jiným člověkem, rozhodně bych svou náklonnost nevěnovala muži, který se opovážil smýšlet o mně tak nízce.

Reginald má pěknou postavu a nejspíš si zaslouží chválu, kterou jsi na něj slyšela, nicméně zdaleka nedosahuje kvalit našeho přítele v Langfordu. Je méně uhlazený a méně okouzlující než Manwaring a ve srovnání s ním nemá takovou schopnost říkat věci, které potěší a uvedou člověka do příjemného souladu se sebou samým i všemi ostatními. Je však natolik sympatický, že mi poskytuje zábavu a přispívá k tomu, že velice příjemně uběhnou všechny ty hodiny, které bych jinak trávila snahou o překonání odstupu mé švagrové a posloucháním nemastného neslaného hovoru jejího manžela.

To, co říkáš o siru Jamesovi, mě těší a zamýšlím sdělit slečně Frederice své záměry velice brzy.

Tvá atd. S. Vernonová